

SEMİZ “DEFİNE” İLE BİRİNCİLİĞE ULAŞTI

İlki 1998 yılında yapılan, Türkiye Bilişim Derneği (TBD) tarafından düzenlenen Bilim Kurgu Öykü Yarışması'nda “Kontrol” adlı öyküsüyle birinci olan Elektrik Mühendisleri Odası Üyesi Serdar Hamdi Semiz, 1 Kasım 2006 tarihinde sekizincisi düzenlenen aynı yarışmada bu kez “Define” adlı öyküsüyle yeniden birincilik ödülüne değer görüldü.

Sekizincisi yapılan Bilim Kurgu Öykü Yarışması'nda Bülent Akkoç, Yasemin Altun, Orhan Bursalı, Hakan Erdem, Gökhan Tok'tan oluşan seçici kurul, 104 yapıtı değerlendirdi. Birinciliği Elektrik Mühendisi Serdar Hamdi Semiz'in “Define” adlı öyküsü alırken, Bilgisayar Mühendisi Ali Öztürk'ün “Ölü Gezegen” adlı yapıtı da ikinci oldu. İstanbul Üniversitesi Maliye Bölümü öğrencisi Umut Güzel de “Kişisel Kurgu” adlı yapıtıyla üçüncülüğe değer bulundu.

Serdar Hamdi Semiz 1971'de Üsküdar'da doğdu. İlkokulu Paşabahçe'de, ortaokulu Ümraniye'de okuduktan sonra Ümraniye Endüstri Meslek Lisesi Elektronik Bölümü'nü bitirdi. Yıldız Teknik Üniversitesi Elektrik Mühendisliği Bölümü'nden 1992 yılında mezun oldu. Mühendis olarak 1995 yılından beri telekomünikasyon sektöründe çalışıyor. Üniversite yıllarında, Yıldız Teknik Üniversitesi Oyuncuları Grubu'nda başlayan tiyatro merakını 12 yıl aktif olarak sürdürdü.

Semiz'in birincilik ödülüne değer görülen öyküsünü okuyucularımızla paylaşıyoruz.

DEFİNE

Serdar Hamdi Semiz-Elektrik Mühendisi-Yazar

Kaşif yıldız gemisi süzülerek atmosfere girdi. Alıcıların bemen tarama moduna geçmesiyle birlikte, gezegenin atmosferi, su ve toprak yapısı, bunlarda yaşayan tüm canlılar analiz edilip sını andırılmaya ve kaydedilmeye başlandı.

Görüldüğü kadarıyla milyonlarca türün yaşadığı bu mavi gezegende yaşayan en büyük canlılar dev sürüngenlerdi. Tarayıcılar akıllı bir yaşam formu algılayamamıştı ama ortam ve belirtiler yakın zamanda - bu yakın zaman demek gezegenin, sarı yıldızının etrafında en az birkaç milyon kez turlaması demekti - bir türün ortaya çıkabileceğini gösteriyordu. Herhangi bir rakip olmadığına göre, kendi türleri için bu bakir gezegene yerleşmek hiç sorun olmayacaktı.

Tüm taramalar bitip ayrıntılı analiz tabloları ortaya çıkınca gemi komutanı kendi görevlerinin sona erdiğine karar verdi. “Standart Yeni Yerleşilebilir Gezegen Prosedürü” uygulaması başladı. Mavi gezegen hakkında elde edilen tüm bilgileri içeren kayıtlar şifrelenerek, ışık hızından çok daha hızlı iletişim olanağı sağlayan “Akıllı Üst Uzay Haberleşmesi” yoluyla ana gezegene gönderildi. Gemi geriye dönmeyip, uzayda keşif görevine devam edeceği için bilgileri merkeze kendisi götüremezdi, bu yüzden ana dünya, bulunan yeni gezegen hakkında mesajla bilgilendirilecekti.

Ama tecrübeler göstermişti ki bu mesajların milyonlarca ışık yılına aşır Bilginler Kurulu'na erişmesi her zaman mümkün olmayabiliyordu. Uzaydaki fiziksel engeller kadar, çeşitli amaçlarla yeni gezegenler arayan diğer türler, galaksinin her yerine yayılmış bilgi ticareti yapan tüccarlar ve en önemlisi korsanlar da bu tür kayıtların peşindeydi. Yeni bulunan, işlenebilir maden yataklarına sahip ya da yerleşilebilir bir gezegenle ilgili bilgiler tüm türler için çok değerliydi. Standart prosedürler gereği; bu amansız rekabet yüzünden uzayda karşılaşılacak bir bilgi kaybı sorununu çözmek için, kayıtların yedekleri akıllı bir kasaya yerleştiriliyor, yamna kısa menzilli bir verici sistemi eklenerek ilgili gezegene yerleştiriliyordu. Böylece asıl mesajlar uzayda kaybolda bile, kaşif gemilerin rotalarını takip eden ileri yerleşimciler, yolları üzerindeki yıldız sistemine yaklaştıklarında; verici sayesinde yerleşilebilecekleri uygun gezegeni hemen fark ediyor, kasadaki gizli kayıtlara erişebiliyor, kaşifin daba önceden hazırlanmış olduğu bilgilerin ışığında hızla kolonileşmeyi başlatıyorlardı.

Bir sacayağı oluşturacak şekilde mavi gezegenin üç ayrı köşesine gönderilen üç bilgi kasası zırbalarının içinde gemiden ayrıldı hızla yüzeye yaklaştı, çarpışmanın şiddetiyle

açtıkları derin çukurların içinde gömüldüler. Bu gezegende zaman ölçüsüne göre milyonlarca yıl yetecek kadar enerjileri vardı. Ama o kadar beklmeleri hiçbir zaman gerekmemişti. Genelde ileri yerleşimciler kaşı erden kısa bir süre sonra yeni bulunan gezegenlere ulaşırlardı.

Buradaki görevini tamamlayan gemi hızla atmosferden ayrıldı. Planında bulunan beş ışık yılı uzaktaki diğer yıldız sistemine doğru yapacağı uzay üstü sıçrama için çizilen rotada ilerlemeye başladı.

Korsan gemileri, kaşif tam güneş sisteminin dışına çıktığı anda uzayda belirdiler. Çarpışma kısa ama korsanların beklediklerinden sert oldu, çünkü kaşifin komutanı gemisini teslim etmemeye kararlıydı. Ellerinde uzun seyabatleri boyunca topladıkları çok fazla bilgi vardı. Herhangi bir düşman türün eline geçmesine izin verilemeyecek kadar değerliydi. Korsanlardan kaçamayacağını anlayınca acı kararı vermekte tereddüt etmedi. Büyük bir patlamayla keşif gemisinin parçaları uzayın sonsuzluğuna dağılırken, hiçbir şey elde edememiş olan kızgın korsanlar tekrar üst uzaya dalarak ortadan kayboldu. Birkaç dakika önceki kargaşadan eser kalmamış, uzayın bu bölgesi tekrar eski sessizliğine bürünmüştü.

Neredeyse aynı zaman diliminde, başka bir yerlerde, mavi gezegenin bilgilerini taşıyarak üst uzay sıçramalarıyla hızla hedefine doğru ilerleyen akıllı mesajın karşısına, normal uzaya geçtiği adımlardan birinde dev hidrojen bulutları çıktı. O bölgede oluşturmuş oldukları uzay fırtınasının yaydığı elektromanyetik etkiler, boşlukta kurulu olan tüm dengeyi alt üst ediyordu. Mesaj yeni sıçramasını yapmadan önce, duvara çarpır gibi çarptı fırtınaya, bütünlüğü kayboldu, dağıldı ve yok oldu. Böylece bilgiler ana gezegene hiçbir zaman ulaşamadı. Yeni keşfedilen mavi gezegenden hiç kimse haberdar olamamıştı.

Rüzgar o gün çok şiddetli esiyordu. Her zaman olduğu gibi köyün tek kabvesinde toplanan köylüler birbirlerine daba önce böyle bir rüzgar görmediklerini anlatıyor sonra da yaşlılara dönüp bu iddialarının onlar tarafından da onaylanmasını bekliyordular. Yağmur bulutları köyün üstünden büyük bir süratle geçiyor ama yüklerinin bir damlasını bile boşaltmıyorlardı. Güneşin yüzünü bir türlü gösterememesi havadaki kasveti daba da arttırıyor, berkes başladı başlayacak denilen yağmuru bekliyordu.

Kabvenin tabta kapısı gıcırdayarak açıldı. Kükreyen rüzgarın sürüklediği Cemal içeri girdi. Ufak tefek bir adam olduğu için kapıyı arkasından kapatırken oldukça zorlandı. Kabvedekiler susup ona baktılar. Garip bir adam olduğuna inanıldığından Cemal pek sevilmezdi.

Köyün diğer erkekleri gibi bütün gün kabvede oturmayan, çay içip boş konular üzerine gevezelik etmeyen, elli-elli beş yaşlarında gösteren ama aslında çok daba yaşlı olduğunu bildikleri bu adam onlardan değildi. Öte yandan, Cemal'in kabvenin kapısından içeri girdiği de o güne kadar hiç görülmemişti. Artık bepsi ölmüş olan ailesi gibi sıra dışı olan bu adam, köyün eteklerine yaslandığı tepenin diğer tarafındaki evinde tek başına yaşar, yalnızca ayda bir çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak için insan içine karışır, köyün tek bakkalına gelir, alacaklarını aldıktan sonra tekrar inzivasına geri dönerdi.

Kapıya yaslandı, kendisine bakan yüzleri acele etmeden bir bir süzdü. En onunda köyün en yaşlılarından Çolak Ahmet'te karar kıldı.

"Hey Çolak, de bakalım, daba önce böyle rüzgar gördün mü sen şu kısacık ömründe?"

Elindeki çay bardağını yavaş hareketlerle masanın üzerine bırakan Çolak başını salladı.

"Hayır, görmedim."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Merak içinde ama suskun olan köylülerden bir tepki gelmeyince, toplum önünde hiç de rahat olamayan Cemal tekrar konuşmak zorunda kaldı.

"Yağmur ne zaman başlayacak dersin?"

"Ben nerden bileyim ki?"

Bir sessizlik daba. Çolak Ahmet yardımcı olmuyordu. Cemal şansını bir daba denedi:

"Bu sene başında yeterince yağdıydı hem, şimdi yağmasa da olur, di mi ya?"

"Bilmem, olabilir."

Bir sessizlik daba. Kapıya dayanmış duran Cemal yerinde kıvranıyor, konu açmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu. İmdadına köyün yeni yetmelerinden Önder yetmişti.

"Senin bir sıkıntın var Cemal emmi, de hele"

Cemal'in yüzü aydınlandı, daba bıyıkları bile terlememiş olan gencin uzattığı can simidine sıkıca sarıldı.

"Kimlerdensin delikanlı, kusura kalma tanıyamadım."

"Hamzaoğulları'ndanım Cemal emmi, adım Önder. Hadi çıkar şu baklayı dilinin altından, biz de öğrenelim"

Cemal bir sağına bir soluna baktı, sonra yine Hamzaoğlu Önder'e döndü:

"Benim biraz yardıma ihtiyacım var."

Aslında az önce, kabvedeki bunca köylü arasında muhatap alınmış olmak Çolak Ahmet'in boşuna gitmişti, şimdi

konusmanın bu baldırı çıplak tarafından sürdürülmesine izin veremezdi.

“Ne yapmak için yardım istiyon Cemal?”

Yarış Önder’in de boşuna gitmişti, zaten Çolak Ahmet’i hiç sevmeydi. Eliyle işaret ederek Cemal’i üç arkadaşıyla elli bir oynamakta oldukları masaya davet etti. “Cemal emmi, gel bele bir otur da öyle anlat.”

Cemal önce şaşırды, sonra kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi. Ürkek adımlarla masaya yaklaştı, gençlerin kendi sandalyelerini kaydırarak açtığı yere çabucak yerleştirilen beşinci sandalyeye yavaşça oturdu. Önder kabveciye seslendi:

“Şahin emmi, Önder emmiye bir çay çek, en demlisinden olsun.” Sonra Cemal’e döndü “Demli dedim ama öyle içersin, di mi Cemal emmi?”

Aslında çayı hiç sevmeyen, içse de çok açık içen Cemal bu yakın ilgiden sarboş olmuş gibiydi. Şaşkın şaşkın başını salladı. Gerek Cemal’in şaşkınlığından gerek Çolak Ahmet’in kızgınlığından çok eğlendiği belli olan Önder üsteledi:

“E hadi ama, bak bu kadar insan senin ağzının içine bakıyoruz burada.”

Cemal hafifçe öksürdü, sonra anlatmaya başladı:

“Evimin arkasındaki Öküzçayırı’nu bilirsiniz. İşte ben geçen ay orayı ekmeye karar verdim.”

“İyi de orası çorak bir arazi di mi? Üstelik tepede. Uğraştığınla kalırsın. Suyu nereden taşıycan ki?”

“Ben de öyle düşündüm işte, bu yüzden kuyu kazmaya karar verdim. Bir aydır tek başıma kazıyorum.”

“Ha anladım, taşa rastladın, bizden yardım istiyorsun.”

Kabvede fısıldaşmalar başladı, köylüler kendi aralarında durumu konuşuyorlardı.

“Yok hayır, öyle bir yardım istemiyorum. Taş bulmadım, bu başka bir şey.”

Kabvedeki uğultu bir bıçak gibi kesildi. Kabveci Şahin çok demli çayını Cemal’in önüne koyarken köylüler sandalyelerini merkezdeki masaya biraz yaklaştırdılar. Şu ‘şey’in ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Çolak kontrolü ele almak için bir hamlede daba bulundu:

“Ne buldun Cemal, define mi?”

Kabvede tekrar bir uğultu başladı. Köyde eskiden beri define la arı dolanırdı ama bugüne kadar hiç değerli bir şey bulan olmamıştı.

“Yok, define değil de...”

“Eeee?”

“Söyleyeceğim de bu zaten, bişey buldum ama ne bulduğumu bilmiyorum. Biraz büyükçe bir kutu. Demirden herbalde. Çok ağır, yukarı çıkaramadım. Tek başıma olmuyor. O yüzden yardım istemeye geldiydim. Ya, işte böyle”

Bu konuşma Cemal için çok uzundu, kendi kendine bile bu kadar konuştuğu olmamıştı yıllardır. Ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Önünde duran bardağı iki eliyle kavradı, artık soğumuş olan çayı bir yudumunda bitirdi. Çay gerçekten koyu olmuştu ve susuzluğunu gidermesine karşın, demli çaya hiç alışık olmayan Cemal’i çarptı. Gözlerini sıkıca yumdu, şakağına bastırды ve derin bir nefes alarak gözlerini tekrar açtı. Biraz kendine gelir gibi olup rabatlayınca çevresine kulak verdi. Kabveci şimdi daha büyük bir uğultu kaplamıştı. Gençlerin başını çektiği bir grup metal kutunun içinde eskilerin yıllardır bu köyde gömülü olduğunu anlattıkları definenin başka bir şey olmayacağını iddia ediyorlardı. Daba ılımlı olanlarsa o kadar acele edilmemesini, daba önce de köy arazisinde, define sanılıp içi boş çıkan küpler bulunduğunu hatırlatıyorlardı.

Önder bardağının dibinde kalan son çayı bir yudumunda bitirip ayağa kalktı.

“E hadi, ne duruyoruz, görelim bakalım ne varmış bu kutuda.”

Masadaki arkadaşları da hareketlendi, diğer masalardan da bazı gençler gruba katıldı. Cemal, dışarıdaki sert rüzgardan korunmak için paltolarını giymekte olan kalabalığı şaşkın gözlerle izliyordu. Bir define sözü, yıllardır yüzüne bakmayan köylüleri canlandırmaya yetmişti. O da kalktı, diğerlerine katıldı.

Bir süre tereddüt eden Çolak Ahmet, sonunda merakına yenildi ve paltosunu almak için askıya yöneldi. Böylece diğer köylüler adına da karar vermiş oldu. Kabvenin boşalacağını gören Şahin, grubun geri dönme zamanını da kestiremiyordu. Zaten kendisi de bulunan sandığı merak etmeye başlamıştı. Ocağı söndürüp paltosunu giydi. Önder’in açtığı kapıdan içeri dalan uğultulu rüzgara aldırılmayarak Öküzçayırı’na doğru çoktan yola koyulmuş olan diğer köylülerin ardından gitti.

Gürub köyü uçtan uca kat ederek tarlalara ulaştı. Yol boyundaki evlerine uğrayan gençler kazma, kürek, halat gibi çukurdan define çıkarma aletlerini toparlamışlardı bile. Gürültülü topluluk Cemal’in arazisine girince sessizleşti. Daba önce pek gelmedikleri bu toprakları merakla inceleyerek ilerlediler. Tarlalar kısmen ekilmişti. Ne de olsa yapılması gereken iş tek kişinin kolayca başa çıkamayacağı kadar ağırdı. Arazinin tam ortasında bulunan büyük, eski ev bakımsızlıktan harap bir haldeydi. Şimdilik sert rüzgar-

lara karşı başarıyla ayakta durmayı başarıyorsa da, onarım yapılmazsa en fazla bir kaç kış daha dayanabilecek gibi görünüyordu. Avludan geçip tekrar tarlalara daldılar, tepeye tırmandılar, sonunda Öküzçayırı'na ulaştılar. Tepenin kuzey yüzünü kaplayan bu çorak arazi, geçen yıllarda bir beyelan sonucu ortaya çıkmıştı. Şiddetli yağmurlar sonrası tonlarca kaya ve toprak ovaya doğru akmış, gerisinde sabit bir eğimle alçalan engebesiz bir arazi bırakmıştı. Uzaktan bakılınca tepenin o yamacı bir usturayla tıraş edilmiş gibi duruyordu. Kısa sürede büyüyen yabancı otları yemeye gelen öküzleri gören köylüler Öküzçayırı demişlerdi buraya. Şimdi çayırın bir kısmı ekim için kazılmıştı. Cemal'in bu işlem için kullandığı saban orta yerde bir başına duruyordu. Kuyu kazmaya karar verince öküzleri ahıra götürmüş ama sabanı orada bırakmıştı. Sabanın yanında kuyu duvarlarını örmek için bir araya topladığı anlaşılın dev bir taş yığını vardı.

Köylüler kuyunun başında toplandılar. Üç metre çapındaki bir daire şeklinde ağız olan çukur aşağı indikçe daralıyor, sekiz metre kadar aşağıda çap bir metre oluyordu. Kazı işlemi burada sona ermek zorunda kalmıştı. Kuyunun dibinde, metal olduğu kolayca anlaşılın bir nesne vardı. Defineleri saklamak için hep en ideal araç olduğu söylenen küp şeklinde değildi ama sandık veya kutu da denemezdi. Bir tarafı yarım daire, diğer tarafı kutu gibi olan nesnenin bir kaç yerinden çıkan uzantıların uçları toprağın içine gömülmüştü. Karanlıkta öylece dururken biraz korkutucu bir görünümü bile vardı. Öküzçayırı tepenin kuzey yamacında kaldığı için pek güneş görmezdi. Kuyunun pozisyonu da güneşin çizdiği açığa ters geldiği için, sarı ışınlar kuyunun dibini neredeyse hiç aydınlatmıyorlardı.

Gruptaki kararsızlığı sezen Önder hemen paltosunu çıkardı, ip kangallarından birini açarak beline bağladı, diğer ucunu arkadaşlarına verdi. Bir eline bir kazma aldı, diğer eliyle arkadaşlarının yavaş yavaş saldığı ucu beline bağlı ipi tutarak aşağı inmeye başladı. Toprak sertti çünkü kış bittiğinden beridir yağmur yağmamıştı. Kazı bitip suya ulaşamadığı için kuyuda hiç çamur da yoktu. Böylece Önder hiç zorlanmadan kısa sürede dibe indi. İki genç daha aynısını yapınca arkası geldi. Biraz sonra kuyudaki nesneyi çıkarmak için herkesin katıldığı hummalı bir faaliyet başlamıştı. Önce çevresindeki toprak temizlendi. Uzantıları topraktan kurtarıldı, sonra gövdesine ipler sarılarak yukarı çekmeye çalışıldı. Nesne gerçekten ağırdı, çıkarmak çok zor oldu. Hatta bir ara Cemal gidip abırdan öküzleri getirmeyi bile düşündü. Ama güçlerini birleştiren köylüler sonunda mücadeleyi kazandılar ve ahırlarında sakın sakın geviş getiren hayvanların huzurunu bozmaya gerek kalmadı.

Altmış beş milyon dünya yılı boyunca bilgisini paylaşacağı ileri yerleşimcileri bekleyen bilgi kasasının algılayıcıları

güneş ışınlarını algıladı. Kaşif tarafından yüzeye yerleştirildiğinde hemen şifreli kısa mesafe yayınına başlamıştı. Ama uzun zaman geçip beklenenler bir türlü gelmeyince beyin modüllü boşuna güç harcamamak için uyku moduna geçme kararı vermişti. Verici yayınına son vermiş, sadece algılayıcıları açık bırakan bilgi kasası uykuya dalmıştı. Şimdi, dış gövdenin tekrar güneş ışığıyla temas etmesi, akıllı bir tür tarafından yüzeye çıkarıldığını gösteriyordu. Algılayıcılardan gelen uyarı bilgi kasasını uzun uykusundan uyandırdı.

Beyin hemen durumu değerlendirdi, tarama sonucuna göre etrafındaki canlılar bilinen bir tür değildi. Bu durumda öncelikli olarak anlaması gereken bu türün dost mu düşman mı olduğu hususuydu. İki farklı strateji uygulamaya karar verdi, hem çevresindekilerle iletişim kurmaya çalışacak, hem de yakın bir noktada kendi türü bulunup bulunmadığını anlamak için uzaya kısa mesafeli yayın yapacaktı. İki plan birden uygulamaya başladı.

Köylüler toprağın üzerine yerleştirmiş oldukları nesnenin çevresinde toplanmış ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yaklaşık bir metre küp büyüklüğündeydi. Hiç bir yerinde açılacak bir kapak görünmüyordu, metalden yapıldığı kesindi ama demir veya çelik gibi bildikleri bir metal değildi. Kazmalarla bir iki kez orasına burasına vurdular. Çok sert olan yüzeye çarpan kazmalar tok bir ses çıkararak geri teptiler. En ufak bir darbe izi bile bırakmamışlardı.

"Bu ne ola ki ağalar?" diye ortaya seslendi köylülerden biri.

"Valla, küpe pek benzemiyor, olsa olsa garip bir makinedir bence." diye cevap verdi bir başkası. Sonra kalabalıktakiler hep bir ağızdan konuşmaya başladılar.

"Bence bir sandık olmalı."

"Öyleyse şu yanından çıkan boru ne işe yarıyor, üstelik içi de boş."

"Ben nereden bileyim orasını, ama bak bu tarafı kutu gibi."

"Kışlık erzaklarını koy istersen, hem çok da sağlam, içine fare mare giremez."

"Peki napıcaz şimdi bunu?"

"Meydana götürelim, orada düşünürüz, hem üşüdük burada."

Cemal, grubun ortak kararı olduğu anlaşılın bu sonuca önce itiraz etmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Köylüleri buraya kendisi çağırılmıştı. Eğer nesne/daire/kutuda bir defineler bulunursa kendi arazisinden çıkardıklarına ve herkes bunu bildiğine göre sorun olmazdı. Ama başka bir sorun vardı, bu kadar ağır olan şeyi meydana nasıl taşıyacaktı.

Bu soruna da çözüm bulundu, köyden bir öküz arabası getirildi, hep birlikte kutu arabaya yüklendi. Çekmekte zorlanan öküzlerin yardımına koşan köylülerin arabayı arkadan itmesiyle, gıcirtılar arasında yavaş yavaş ilerleyerek hava kararmadan önce köy meydanına ulaştılar.

Yanıp sönen ışığı ilk gören küçük bir çocuktu.

“Burada bir şey var.”

Nesnenin yuvarlak tarafında, insan elinin üç katı boyutlarında, yedi parmaklı bir el şekli sanki göz kırpyordu. Aslında bu durum Öküzçayırdan yola çıkılalı beri devam ediyordu ama arabaya yükleme sırasındaki hengamede kimse fark etmemişti. Nesne öküz arabasına yerleştirildiğinde de ışıldayan bölgenin önünü yan çitalar kapatmıştı. Şimdi köy meydanında meraklı kalabalığın merkezinde duruyorken, kararmaya başlamış olan havanın da katkısıyla ışığını köylülere ulaştırabilmişti. Durum tümüyle değişmişti. Biraz öncesine kadar köylüleri define bulma umudu yönlendirmişti. Ama karşılarında duran bu nesne artık define sandığı değil, “garip bir şey”di. Önce kimse hareketlenmedi, herkes birbirine bakıyordu. Sonra Cemal kımlıdandı, ne de olsa bu garip şey onun malıydı, uzandı yedi parmaklı dev elin olduğu yere dokundu. Hiçbir şey olmadı. Bu kez tüm avucunu bastırdı. Işık yanıp söndükçe elinin kemikleri karaltı şeklinde görünüyordu. Sonra ışık söndü, bir klik sesi duyuldu. Cemal panikle elini çekerken ışığın bulunduğu panel yana doğru kaydı, altından cam bir yüzey çıktı. Köylüler yavaşça birkaç adım gerilediler. Uzaktan olanları izlemeye başladılar. İçlerinde merakları ve korkuları savaşıyor, henüz kazanan belli olmadığı için onlar da oldukları yerde duruyorlardı.

Cam yüzeyden ince bir ışık huzmesi çıktı, üç metre kadar öteye uzandı, durdu. Sanki bir sopa gibi görünüyordu. Sonra genişledi, içinde renkler göründü, ucunda bir şekil oluşmaya başladı. İçlerindeki korku daha baskın çıkmaya başlayan köylüler birkaç adım daha gerilerken ışığın ucunda dört metre boyunda bir gezegen görüntüsü oluştu. Aslında üzerlerinde yaşadıkları dünyalarının uzaydan görünümü olan bu hologramın ne olduğunu anlayamayan köylüler şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Görüntü değişti, önce bir yıldız oldu, sonra bu yıldızı bir nebula takip etti, ardından tüm başmetiyle bir galaksi belirdi köy meydanında. Köylüler bala bir şey anlamadan bakıyorlardı. Ama korkuları bir nebze olsun azalmıştı. Cemal ve Önder bir adım yaklaştılar, onlardan cesaret alan diğerleri de birer adım yaklaşınca çember biraz daraldı.

Anlaşılma gayreti içinde olan nesne mesajlar yağdırmaya devam ediyordu. Uzay imajlarında başarı sağlayamayınca daha basit olmaya karar verdi. Dağ görüntüleri köylülerin anlayabildiği bir şey olmuştu, akarsular ve selaleler de öyle. Ormanların görüntüsü içlerini ısıttı. Ama bir anda dikkat-

lerini çeken maden cevherleri oldu. Çıkarılmış ve işlenmiş maden görüntülerinin kalabalıkta yarattığı heyecamı ses ve hareketlerdeki artışlardan algılayan nesne ağırlığını bu konuya verdi. Ama aslında bu biç de iyi bir karar olmadı.

Gözlerinin önünde havada asılı duran, uzay madenciliği için çok değerli maden yatakları ve cevher işleme tesislerini gören köylüler biraz daha yaklaştı. Bu madenlerin hiçbirini tanımıyorlardı, ama gördükleri görüntüler, onlara bildikleri, anlamlı ve çok değerli olan başka bir madeni çağırırmıştı. Artık nesnenin onlara bir şeyler anlatmaya çalıştığını anlamışlardı, ama algıladıkları mesaj doğru mesaj değildi. Yıllardan beri duyduklarıyla beslenmiş olan hırs gözlerini boyuyordu. Gençlerden biri bağırdı:

“Altınlara bakın!”

Kalabalık hemen galeyana geldi:

“Hem de çil çil”

“Zengin olduk.”

“Yaşasın.”

“Bunun içi altın dolu olmalı. Baksanıza deminden beri bize anlatmaya çalışıyor.”

Para hırsı yüzünden artık korkusu kalmamış olan Çolak Ahmet yanındaki gençlerden birinin elindeki kazmayı tek eliyle kaptı. Yaklaşarak havaya kaldırdı, “E, ne duruyoruz öyleyse” diyerek var gücüyle cam yüzeye indirdi. Nesnenin dış kaplaması kazma darbelerine dayanmıştı ama anlaşılan cam yüzey aynı dayanıklılıkta değildi. Kazmanın ucu camı parçalayarak içeri girdi. Önüne çıkanları parçalayarak saplandı kaldı. Doğal bir sonuç olarak ışık huzmesi ve halen değişmeye devam eden imajlar bir anda ortadan kayboldu.

Şimdi nesnenin her tarafına kazma darbeleri iniyor ama yine hiçbir hasar veremiyordu. Saldırıyor algılayan beyin savunma durumuna geçti. Kapak kayarak kapanmaya başladı, ama Çolak Ahmet’in kazması halen saplandığı yerde duruyordu. Kapak daha fazla ilerleyemedi. Savunmada gedik açılmıştı. Çolak köylülere seslendi:

“Buraya gelin, badi çabuk, burası açık kaldı.”

Şimdi herkes oraya üşüşmüştü, Cemal ve Önder bile oradaydı. Kazmalar deliğe sokuldu, vuruldu, kanıtıldı. Demir çubuklar getirildi, daha derine sokuldu. Daha fazla dayanamayan kapak yerinden koparak çıkarıldığında kalabalıktan vahşi bir zafer çığlığı yükseldi. Şu anda dışarıdan bir kişi bu insanlara baksa, herhalde gözlerinde gözbebekleri yerine altın sikkeler gördüğüne yemin edebilirdi.

Uzun demir çubuklar içine doğru ilerlerken, köylülerin para kasası sandıkları bilgi kasası artık sonunun yaklaştığını

besapladı. Üst tarafında başka bir kapak açtı. Açılırken, üstüne çıkmış kazma sallayan insanları yere düşüren kapağın geride bıraktığı açıklıktan dışarı bir kol uzandı. Bir metre kadar yükselen kolun ucundaki top açılınca verici radar ortaya çıktı. Hava tümüyle kararış, gece her tarafı kaplamıştı. Bulutsuz, açık gökyüzüne uzanan kolun ucundaki algılayıcılarda gördüğü yıldızları kendi hafızasındaki haritalarla karşılaştıran beyin vericiyi ana gezegenin olduğunu besapladığı yere döndürdü. Normal şartlarda "Akıllı Üst Uzay Haberleşmesi"ni kullanması yasaktı. Ama şu anda acil durum yasası geçerliydi. Ana gezegene ulaşacak kuvvette bir yayın yapabilmek için bataryalarındaki gücü toplamaya başladı. Bu da giderek yükselen ve tizleşen bir vınlamayı beraberinde getirdi.

Köylülerin bazıları son gelişmeleri izlemek için durmuştu ama diğerleri amansızca parçalamaya devam ediyorlardı. Vınlama sesi kuvvetlenirken onlar da durumu fark etti ve durdu. Ses tizleştikçe insanların kulaklarını rahatsız ediyordu, elleriyle örtmeye çalıştılar ama fayda etmedi. Daba geride olanlar gerilemeyi, uzaklaşarak kaçmayı başardı ama yakında olanların böyle bir şansı olamamıştı. Önce dizlerinin üstüne çöktüler, sonra yere düştüler, elleriyle kulaklarını kapatmaya çalışan birer cenin gibiydiler.

Yeterince güç toplayan bilgi kasası, hafızasındaki milyonlarca yıl yaşında ama uzayda dolaşan türler için hala çok olan değerli tüm bilgi ve belgeleri Akıllı Üst Uzay Haberleşmesi ile ana gezegene yolladı. Dev bir ışık dalgası vericiden ayrıldı ve uzun yolculuğuna başladı.

Görevini yerine getirmiş olan verici yavaşça yerine girdi, kapağı arkasından kapandı. Vınlama sona ermişti. Yerde yatan köylüler acı içinde kıvranıyorlardı, ama uzaklaşmayı başarmış olan köylülerde böyle bir sorun yoktu. Onlar intikam ateşiyle kavruılmaktaydı.

"Hadi şu lanet şeyi yok edelim" dedi bir tanesi.

"Bunun içinde şeytan var" diye ekledi diğeri.

"Görmüyor musunuz, arkadaşlarımıza ne yaptı?"

"Ne duruyoruz, parçalayalım şunu."

"Koşun."

"Vurun."

Böylece ikinci saldırı başladı. Geçen sefer, sokulan demir çubuklar, içeride kıymetli bir şeyler olabilir diye dikkatli kullanılıyordu. Şimdiyse kimsenin böyle kaygısı yoktu. Bu sefer tek amaç bu kötülük yayan şeyi hemen parçalamaktı. Açık kalan kapağın altında demir çubuklar ve kazmalarla vurularak bir oyuk oluşturulmuştu ve şimdi bu oyuk içeri doğru ilerliyordu. Her darbe bir kablo veya devreye basar verdiğinde kıvılcımlar çıkıyordu.

Nesnenin üstüne çıkmış olan Cemal elindeki uzun çubuğu ortasından tuttu, ellerini kaldırdığı kadar yukarı kaldırdı, sonra dişlerinin arasından fırlayan vahşi bir çığlıkla birlikte tüm gücünü kullanarak önünde duran deliğe sapladı. Ucu sıvrılmış olan çubuk aslında tarlalarda ekinlerin yanına dikilen tahta sıvrıkların çukurlarını açmakta kullanılıyordu. Burada da görevini son derece başarılı bir şekilde yerine getirdi. Önüne çıkan elektronik devreleri ve kabloları kıvılcımlar eşliğinde parçalayarak beyin modülüne ulaştı ve tam ortasına gömüldü.

Ağır basar alan beyin için tek çıkar yol kalmıştı. Akıllı olsun ya da olmasın düşmanlığı açıkça belli olan bu türün eline sakladığı bilgileri teslim edemezdi. İmha prosedürünü başlattı. İçindeki nükleer reaktörün koruma devrelerini kapattı. Birkaç dakika öncesine kadar dağınık evlerin oluşturduğu bir köyü barındıran vadi, kısa sürede kritik sınırı geçen reaktörün boşalttığı termonükleer enerjinin yarattığı dev mantar bulutunun altında kaldı. Köylüler tüm zengin olma umutlarını da beraberlerinde götürerek sonsuza dek yok oldular.

Bilgi kasası yerin altına gömüldüğünden beri milyonlarca yıl geçmiş, bu süre boyunca tüm evren genişlemesini ve dönüşünü sürdürmüştü. Tüm gezegenler, yıldızlar, galaksiler ve diğer her şey çeşitli evrensel kurallarla belirlenmiş bareketlerine devam etmişlerdi. Bilgi kasaının beyninin tüm bunları, yalnızca hafızasındaki eski haritalar ve taryıcılarının saptadığı yıldız görüntülerini kullanarak doğru şekilde hesaplaması mümkün değildi. Kaçınılmaz olarak da bata yapmış, ana gezegenini yanlış yerde bulmuştu. Uzayda hızla ilerlemekte olan Akıllı Üst Uzay Haberleşmesi mesaj paketi hedefine asla ulaşamadı, ama onu yerine uygun bir sıçrama noktasına ağ atmış avını bekleyen bir korsan filosunun ağına düştü. Şifreleri kısa sürede çözüldü. Bilgileri okundu. Analiz sonucunda, bilgilerin milyonlarca yıl öncesine ait ama yaşam oluşmasına müsait bir gezegeni anlattığı anlaşılınca filoda bir heyecan dalgası oluştu. Aradan geçen bunca zaman içinde yüzlerce tür gelişmiş olmalıydı. Bitkiler, hayvanlar ve olası akıllı türler yani satılacak köleler, ayrıca gezegende bulunabilecek her türlü maden cevherleri, işlenebilir ya da dönüştürülebilir kaynaklar gibi elde edilebilecek her türlü ganimet iştahlarını kabartıyordu.

Hem mesajın rotası geriye doğru takip edilerek, hem de mesajın içindeki yıldızların güncel durumları hesaplanarak bir yol haritası çıkarıldı. Filo komutanı hareket emrini verdi, bir yandan da silahların hazırlanmasını istedi. Herhangi bir direnişle karşılaşacağını düşünmüyordu ama yaşadıkları O'na uzayda her zaman hazırlıklı olmak gerektiğini öğretmişti.

Korsan filosu uzay üstü sıçrama yaparak gözden kayboldu. İyi bir define bulmuşlardı.